

[Erna Sørensen.]

alle sager, sådan at man kan leve frit og godt. Vi har gennem de mange år, socialreformen nu har virket, indstillet os på at yde al den hjælp, som er mulig, og udfra konservative ideer har vi holdt på den gamle linie, at hjælp til selvhjælp er det bedste.

Vi kan ikke se bort fra, at der er en kategori af mennesker, som uforskyldt kommer i den situation, at de må trække på kommunehjælp og måske også på en sådan hjælp, som har fattighjælps virkning. Jeg tænker ikke mindst på den store gruppe af kvinder, som er kommet i den alder, hvor det er vanskeligt for dem, hvis de er kommet ud af et erhverv, hvor de har været gennem mange år, at skaffe sig et nyt og yde den fulde arbejdsindsats, og som derfor har svært ved at klare sig, idet deres sygehjælp kun strækker til i en vis periode. Det har altid stået for mig som noget af det tristeste, at disse kvinder i alderen mellem 50 og 60 år, inden de kan få aldersrente, må gå og søge offentlig hjælp for at kunne eksistere, og derfor mener jeg også, at her er ting, som vi må ændre i vor nuværende sociallovgivning.

Jeg er fuldstændig enig med venstres ærede ordfører i, at vi må kræve en meget grundig gennemarbejdning af dette lovforslag. Når man her kategorisk foreslår at afskaffe fattighjælps virkninger, så er jeg enig i, at man afskaffer ordet „fattighjælp“, idet det har en klang i det danske folk, som slet ikke er tidssvarende, og for så vidt vil jeg i alt fald følge den højtærede socialminister, sådan at vi kun får begreberne kommunehjælp med og kommunehjælp uden tilbagebetalingspligt at operere med. Jeg ser godt, at man måske vil kunne undgå en stor og kostbar administration ved at stryge pligten til tilbagebetaling, men jeg synes i modsætning til, hvad der er sagt af andre, at det har en vis betydning, at man føler, at man skal tilbagebetale, hvad man har lånt. Gennem den statistik, som er kommet frem her, har det da også vist sig, at det drejer sig om millionbeløb — jeg tror, det er godt 2 mill. kr., der har kunnet indkasseres af det udbetalte beløb i et år, et beløb, som man dog ikke helt kan se bort fra. Hvad angår andre bestemmelser om, hvornår eller hvor der ikke skal være tilbagebetalingspligt, ja, så må vi jo i et ud-

valg gennemgå lovforslaget og sammenholde det med den gældende sociallov. Jeg er fuldstændig enig med det ærede medlem fru Edel Saunte, når hun siger, at det har været besværligt at komme gennem forslaget i den form, hvori det er fremsat. Derfor kræver det et stort udvalgsarbejde.

Det eneste punkt i dette lovforslag, som man kan sige er en skærpelse, er bestemmelsen vedrørende § 7, hvorved der kan pålægges et underholdsbidrag, der ikke alene retter sig efter normalbidraget, men efter vedkommendes evner og mulighed for at betale. Jeg tror, at man her er inde på noget rigtigt. Når man sætter et barn i verden, så skal det ikke være sådan, at man kan slippe for ansvaret for dette barn bare ved at betale det såkaldte normalbidrag, som måske er ganske minimalt for den person, som skal betale det. Denne skærpelse eller rettere sagt denne ændring med modsat fortegn hilser jeg med glæde.

Jeg mener, at vi iøvrigt må tage forbehold med hensyn til hel eller delvis tiltrædelse af lovforslaget. Vi må vende tilbage til disse bestemmelser, når udvalgsarbejdet begynder. Mit parti er altså ikke kategorisk afvisende, men vi mener, at der er urimeligheder i forslaget, vi mener, at der er områder, hvor man er gået for vidt; vi mener ikke, at det er et forslag, som vedtaget vil være til gavn for den enkeltes bestræbelser for at klare sig. Man må kalde på ansvarsfølelsen hos den enkelte. Om mange af dem, der nu har deres daglige gang på socialkontoret, gælder det, at hvis de kan kræve hjælp på alle mulige måder uden retsvirkninger, vil de gøre det; hvis vi nu slipper dette løs, således som lovforslaget tillader, vil ansvarsfølelsen, trangten til at klare sig selv, blive endnu mindre hos de personer, der i forvejen spekulerer på støtte fra det offentlige.

Svend Jørgensen: Baggrunden for dette lovforslag er folketingsvalglovens stilling til spørgsmålet om, hvorvidt idømt straf ligesom tidligere skal udelukke fra valgret. Folketingsvalgloven besvarer dette spørgsmål med et klart nej. Heraf drager regeringen den slutning, at når den nye grundlov ikke længere er nogen nødvendighed for at opretholde reglen, hvorefter modtagelsen af hjælp i visse tilfælde skal medføre tab af